



Ha „remeteségemet” elhagyva a városba merészkedem és megállítanak, gyakran nekem szegeznek a kérdést: - Aztán hogy érzi magát a tisztelendő úr, sikerült-e megszoknia közöttünk? Bizony öt éve már, hogy Kanizsára érkeztem - képedek el magam is az idő könyörtelen vonatára gondolva. Öt éve? – tátja el a száját a kérdezősködő.

Öt év, ha azt veszünk, nem is nagy idő. Igaz, öt esztendő alatt lediplomázhat valaki, öt év és a tétován tipegő iskolatáskás surmóvá érik, az állásajánlatnál is öt év szakmai gyakorlatot kérnek a kiírók, de arra is akadt példa, hogy egy templom építésének öt éves évfordulóját ünnepelték.

Ötször háromszázhatvanöt nap még egy emberöltőhöz képest is bagatell időszak. Mégis alkalmas egy kis visszatekintésre, számvetésre. Amikor az emberek mérleget készítenek, hajlamosak csak azt alapul venni, ami tárgyi, anyagi valóság. Épp ezért sorolni kezdik a környezet megszépülését a sok-sok újdonságot, templomokat, termeket, művészi alkotásokat. Igen, ám ez csak az érem egyik oldala. Persze, örülök a változásnak, annak, hogy olyan otthonossá lett minden. De... de... Pásztori szemmel nézve azonban inkább aggodalom bujkál bennem. Sajnos még mindig nem sikerült, szabadjon ezt a hasonlatot használnom, zenekarrá alakulnunk. Kíváncsiskodók és próbautasok jöttek-mentek, s akik maradtunk, azok is néha olyan teszetoszan, bátor-

Öt év



talantul méregetjük egymást. Mondjam - ne mondjam? Tegyem - ne tegyem? Mintha még mindig nem hinnénk, nem merénénk hinni, hogy a partitúrának párja nincs, mindenkinek megvan a maga hangszere és helye, a karmester a helyén, a fejünkre se csöpög az eső és a hallgatóság lélegzet visszafojtva várja a koncert kezdetét. Az „első hegedűsök”, vagyis a testületi tagok helye sokszor marad üresen, így nem csoda, ha próbák és találkozások híján a műbe, ha ugyan megszólal(hat), bizony fals hangok keverednek. Félő, ha sokadjára is potyára jönnek a bérletesek és az alkalmi zenebarrátok, mert mindig csak „Az előadás betegség miatt elmarad” táblába botlanak, felhagynak a koncertterem látogatásával, mi pedig maradunk, akik voltunk: botesinálta brémai muzsikuskok.

Most minden bizonnal azon évődünk: de hogy' is kezd-

hetném én magam, amikor a másik... Majd ha ő is... Mit szólnak, ha tüsténkedni látnak? Ha félreértésre ad okot? Ugyan mit tehetnék egyedül? Egy fecske nem csinál nyarat... Ilyen és ehhez hasonló kifogások sorjáz-

nak bennünk és minden marad a régiben. Maradnak a régi szokások, beidegződések, klisék. Nos, nem tudom leplezni csalódottságomat, én jóval többre számítottam. Nagyobb elánra, tenni akarásra. Érdeklődésre. Az Úr titkai, a közös ügy és egymás irányában. Persze tudom, a szándékot a Szentlélek ébreszti bennünk, azt erőnek erejével kicsikarni nem lehet. Csak

remélni tudom, hogy nem kell újabb öt évnek eltelnie ahhoz, hogy sejteni kezdjük, milyennek akarta Jézus az Országot. És azt is, hogy az Igazság és Bátorság Lelke fölfedi majd előttünk az alábbi fohász valódi értelmét.

*Én csak egy vagyok,
de egy vagyok.*

Nem tudok mindent megtenni,

de valamit tudok tenni.

És amit meg tudok tenni,

azt meg is kell tennem.

És amit meg kell tennem,

Isten kegyelméből

meg is fogom tenni.

(Edward Everett Hale)

Horváth Lóránt plébános

Eucharisztia, mint a mindennapos önfeláldozás szentsége



Henri Boulad SJ szentbeszéde - Alexandria, 1998. április 16.

Kedves Barátaim

Szent Máté, Szent Márk és Szent Lukács evangélisták egybehangzóan így számolnak be az Eucharisziáról:

„Étkezés közben kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte s ezekkel a szavakkal adta nekik: „Vegyétek, ez az én testem”. Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és nekik adta. Mindnyájan ittak belőle. Ő pedig azt mondta: „Ez az én vérem”... Mk 14,22-25; Lk 22,19; Mt 26,26-28

Szent János is sokat írt az eucharisziáról, és egész fejezetek szólnak nála az Élet Kenyeréről. Elváránk, hogy a fentebb említett eseményről szóló beszámoló nála még sokkal kimerítőbb lesz. Annál is inkább, mert ezzel az ünnepélyes bevezetéssel kezdi:

„Jézus tudta, hogy mindent kezébe adott az Atya, és hogy Istentől jön és Istenhez megy. Felkelt a vacsorától... (Vajon a kenyértörés miatt? Nem!)... levetette a felső ruháját, fogott egy kendőt és maga elé kötötte. Aztán vizet öntött egy mosdótálba és mosni kezdte a tanítványai lábát, majd egy derekára kötött kendővel megtörölte... (Jn 13,3-6)

Ezt nem szimbolikusan tette, hanem valóságosan. Az apostolok lába koszos volt, sőt biztos bűdös is, és nyilván rájuk fért a lábmosás. Jézus felkelt, fogta magát, lekuporodott eléjük, majd megmosta és megtörölte a lábukat. A kenyértörés nyilván csak ezután következett. Szent János azonban egy szót sem szól róla. De hát miért nem? Szent János, aki evangéliumában annyit

beszél az eucharisziáról, vajon miért nem írja le ezt az eseményt?

Ennek oka, szerintem, a következő lehetett: Szent János az evangéliumát jóval később írja, mint a többi evangélista, csaknem hatvan évvel Jézus halála után. Időközben megfigyelhette, hogy az eucharisziából rítust csináltak, formához kötött szertartást. A templomban mutatták be, celebrálták, kenyérral, borral és meghatározott szövegű ima kíséretében. Vagyis liturgiát csináltak belőle. S akkor Szent János azt mondhatta magában: - Ezek semmit sem értettek meg! -

Erre föl kihagyja a kenyeret és a bort, és helyette a lábmosást tette meg az utolsó vacsora lényeges üzenetének. Számára a lábmosás egy mindennapi élethelyzetből kiinduló, hálaadó cselekmény. Nem ceremónia, nem liturgia, nem rítus, hanem átélt eucharisztia. Amíg ezt nem értettük meg, amíg számunkra az eucharisztia mindössze egy szép szertartás marad, amit a templomban vasárnaponként áhítatos énekek kíséretében megünnepelünk, aminek azonban semmi következménye nincs a mindennapi életünk számára, akkor az nem eucharisztia, hanem csupán formalitás. Akkor az nem valóságos hálaadás az Atyának, és akkor azt nem a Krisztus emlékezetére cselekedtük.

Közös asztalt teríteni úgy, MINT Ő
Kötényt elibénk kötni úgy,
MINT Ő
Naponta felkelni és szeretetből
szolgálni úgy, mint Ő

Ha az eucharisziát nem éljük egész nap, és egész héten át, akkor a vasárnapi szertartás mit sem ér. Nincs semmi jelentősége. A vasárnapi szentmisének, a szentmise áldozatnak összesítenie kell az egész hetet, felavatni a következő hetet, oda kell vinnünk az életünket, szolgálatunkat, munkánkat, örömlenkeinket, bánatunkat. Az eucharisziának bele kell vegyülnie minden hétköznapi gesztusunkba. Gondoljatok az épp most énekelt szavaitokra:

- Vigyétek el a szavak kenyerét azoknak, akik éhesek a boldogságra, legyetek jelek az ő számukra! -

Vajon mi az eucharisztia, mi a szent áldozás? Mit áldozok fel, amikor áldozok? Magamat, az életemet. Az életem immár nem az enyém, hanem a felebarátaimé, a világé.

„Vegyétek és egyétek,
ez az én testem”

Francia nyelven azt mondják a papról, hogy „homme mangé”. Ez szó szerinti fordításban azt jelenti, hogy egy ’megevett ember’. Akit teljesen felemésztenek a rábízott hívek gondjai. Állandóan a rendelkezésükre áll, semmi magánélete nincsen.

Ám erre csak az elhivatottak vállalkozzanak. Némelyek számára eljön egy pillanat, amikor hívatást éreznek, és az életüket nem tudják többé másként elképzelni, mint teljes odaadásként. „Uram, mindent neked adok.”

Az viszont minden keresztényre vonatkozik, hogy már nem ő él, saját magának, hanem Krisztus él benne és készíti őt az önfeláldozásra. Arra, hogy mindig újra és újra megfelekedjen önmagáról, és önzetlenül szolgálja felebarátait.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”

Mit jelent ez? Talán bizony azt, hogy ismétlegessük ugyanezeket a szavakat vasárnapról vasárnapra, napról napra? Szó sincs róla! „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” azt jelenti, hogy ez az élet, amit én nektek adok, ez az élet, amit én nektek kiszolgáltatok, legyen mindig előttetek. Most ti vagytok soron, a ti életeteket adjátok oda, szolgáltatassátok ki. Akkor megvalósul a szeretet nagy forradalma, amit Jézus eljött meghirdetni. Nem véletlen, hogy ezután a következő szövegrész jön:

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is! Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt”. (Jn 13,34-35)

Szent János szerint az eucharisztia a szeretet parancsa. Ő ezt a lábmosásban élte át, értette meg és számolt be róla. Ebben a cselekvésben nem lehet semmi félreértés. Nincs trükközés. Mert a misével, a szentáldozás szertartásával úgy van,

hogy el lehet menni nyugodt lelkiismerettel áldozni minden további következmény nélkül. Az ember áltathatja magát, hogy nála minden rendben van. Ha az áldozás nem önfeláldozás, ha nincs lefordítva a mindennapi élet nyelvére, nincs áttételezve a konkrét élethelyzetekre, ahol hatékony, akkor hiábavaló.

Mikor megkérdezték Jézust az élete folyamán, hogy *„Melyik a legfőbb parancs?”* Így válaszolt: *„Szeresd a te Uradat, Istenedet, szeresd felebarátodat. Szeresd az Istent teljes szívedből, minden erődből és teljes lelkedből, és szeresd felebarátodat, mint önmagadat”.* És az élete végén, az eucharisztia „megalapítása” során: - *Új parancsot adok nektek. - Újat? Áh! - Igen, újat. „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket!”* - De hát ezt már mondtad!

(Mi is az új ebben a parancsban ahhoz képest, amit az előbb mondtunk?)

- Te mindig azt mondtad: *„szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből... és felebarátodat, mint tenmagadat”* - most meg azt mondd: *„szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.”*

Két újdonság van. Először is nincs két parancs, csak egy. Miért? Hol marad az Isten? A felebarátban. Az eucharisziával Isten beköltözik az emberbe.

A Megtestesülésben Isten emberré lett a názáreti Jézusban. Az eucharisziában Jézus megsokszorozza magát, emberiséggé lesz. Ezentúl ő a Felebarát, Ő a másik. Tehát szeretni az Istent teljes szívből, minden erőből és teljes lélekből annyi, mint szeretni a felebarátot, az embertestvért teljes szívből, minden erőből és teljes lélekből.

Ezzel a parancsolattal már nem lehet csalni. Mert Istent szeretni az könnyű. Óh, édes jó Istenem, mennyire szeretlek! Óh, édes jó Istenem, mennyire szeretlek! Óh, Te milyen nagy vagy, milyen jó vagy, milyen csodálatos vagy! Szeretlek teljes szívemből, teljes lelkemből, minden erőmből. Aztán alig hogy kilépek a templomból: áh, tudod, ez az XY milyen

megbízhatatlan, ha tudnád, ... nem akarom kikürtölni, de neked azért elmondom, hogy... Íme: szereti Istent teljes szívből és minden erőből, de a felebarát az már más lapra tartozik.

Amikor a szentáldozásban magamhoz veszem Krisztus testét és egyesülök vele, akkor egyesülök az embertársaimmal is. Embertestvéreimben Istent szeretem. Közösségre lépek velük, szeretve és segítve őket, ahol tudom. A kommunió, a közösség élménye nem szorítkozhat a vasárnapi misére, a közösséget minden nap élni kell. S ha úgy viseltetünk a felebarátainkkal szemben, mintha édes testvéreink lennének, ha kellő empátiát fejlesztünk ki magunkban irántuk, akkor az valódi kommunió lesz, ugyanolyan erős, mint a misén.

Tehát az első újdongás: immár nincs két parancsolat, csak egy. A második újdonság: „Ahogy én szerettelek titeket”! Eddig ez úgy szólt, hogy „ahogy tenmagadat”. Mi az, hogy úgy, mint önmagadat. Van sósrudam, vedd el a felét, enyém a másik fele. Van egy szendvicsem, felezzük meg. Van egy üveg üdítóm, stb. de mit jelent sen az, hogy „ahogy én szerettelek titeket”? Ez azt jelenti, hogy jobban, mint önmagam, teljes odaadással, egészen az önfeláldozásig. Mindent adni.

Szeretném, ha ma elgondolkoznánk a „minden” szó felett.

„Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”

Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”

Bármi legyen az út, amit választottatok, legyenek képesek arra, hogy a szeretetben elmenjeteek egészen az út végéig. Ezt tegyétek az Ő emlékezetére. Amen.



Ami igazán fontos

Néhány éve a Seattle-i para olimpián történt. Kilenc testi vagy szellemi fogyatékos sorakozott fel a százméteres síkfutás indító vonalán. Eldördült a startpisztolya a mezőny megindult — ha nem is vágtában, de a verseny boldog izgalmával.

Azaz nem az egész mezőny, mert egy fiú mindjárt az elején felbukott, majd még néhányszor, utoljára hangosan sírva fakadt. A többiek meghallották a sírást, lelassítottak, megálltak, aztán egytől egyig visszafordultak. Egy Down-kóros lány lehajolt hozzá, és megpuszilta:

— Ettől mindjárt jobb lesz.

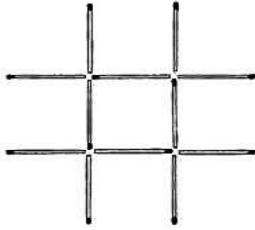
Akkor mind a kilencen összefogózkodtak, és együtt sétáltak el a célig. Az egész stadion felállt, és tíz percig ünnepelt.

Ismeretlen szerző



Gyerekloldal

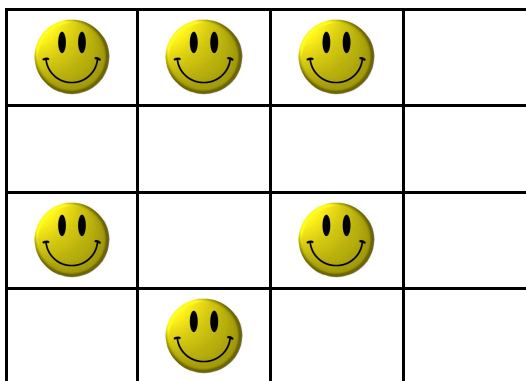
A kerítés



3 gyufaszál áthelyezésével
3 négyzetet kapunk.
4 gyufaszál áthelyezésével keresztet
kapunk.

Rajzolj az ábrába egy olyan folytonos és zárt vonalat, amely valamennyi korongon áthalad, minden korongon 90 fok-ban megtörik.

(A vonalfolyamat, nincs eleje és vége, csak vízszintesen, vagy függőlegesen haladhat, átlósan sosem.)



Vándor érkezett a fogadóba. Útközben a rablók úgy kifosztották, hogy csak egy láncszemekkel összekapcsolt, hét érméből álló nyaklánc maradt. A fogadóssal megállapodott, hogy naponta egy érmét fizet a szállásért és az ellátásért, mégpedig minden nap pontosan a vacsora után.

Hogyan oldották meg, hogy ne kelljen minden nap 1-1 érmét levágni a láncról, ám a vendég mégis hét napig maradjon?

Balu kapitány

A gyermekorvos egy négyéves kislányt vizsgált. Belenézett a fülébe:
— Mit gondolsz, megtalálom idebent Sziporkát? A kislány nem felelt.

A doktor kezébe vett egy nyelvlapocot, és belekukucskált a torkába:
— Mit gondolsz, megtalálom odalent Kvarg Lipit? A kislány megint csak hallgatott.

Ekkor az orvos a sztetoszkópjáért nyúlt, hogy megvizsgálja a gyermek mellkasát. Ahogy a szíve fölé helyezte a membránt, megkérdezte:

— Mit gondolsz, meghallom odabent Balu kapitányt?

— Jaj, dehogy! — válaszolta a kicsi. — Ott Jézus lakik. Balu kapitány a bugyimon van.

Ismeretlen szerző

Tartsd fenn

Szükséges: lufik, két vízi-pisztoly

A játékosoknak adj egy felfújtt léggömböt és egy vízi-pisztolyt. A start jelre feldobják a levegőbe a labdát és néhány méterre meg kell kerülni egy tárgyat, úgy hogy közben a levegőben tartják a labdát a vízi-pisztolyból kilőtt vízszaggárral. Az nyer, aki hamarabb ér vissza a starthelyre. Ha lufi leesett, újra fel kell dobni, majd folytatható a séta. Esernyőt használni tilos!

Oda-vissza

Szükséges: lufik, vízi-pisztolyok vagy mosogató szeres flakonok

A játékosokat két vonalban egymástól két méterre keresztbe tett lábakkal ültesd le úgy, hogy egymás felé nézzenek. Minden játékosnak ugyanolyan vízi pisztolya legyen. Az a cél, hogy a közepre dobott felfújtt lufit az ellenfél játékosai mögé juttassák, már az is gólnak számít, ha a lufi hozzáér valamilyik játékoshoz. A meccsnek adott idő vagy mondjuk 5 gól elérése után lehet vége. A játék közben tilos elmozdulni és felállni, és csak gól után szabad újratölteni a pisztolyokat. A játék izgalmát növelheted, ha több lufit dobsz a játéktérre.

Zsoltár

*Kinok árnyékaiból,
kinok árnyékaiból
szólok hozzád Istenem.
Kín mar, sujt, temet,
józan eszemet
vak veszélyben,
láncos mélyben
ne hagyj elveszítenem.*

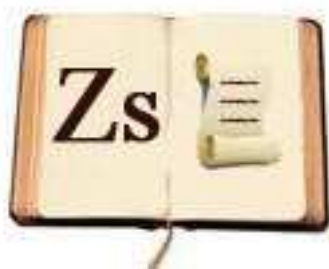
*Senki sem tör káromra,
Senki sem tör káromra,
bensőm fordul ellenem,
Örök vihart ront,
nincs egy biztos pont
se mögöttem,
se fölöttem,
dög pusztít a lelkemen.*

*Törd meg kevélységemet,
törd meg kevélységemet,
mely megbánást adj nekem.
Nyársat nyeltem én,
derekam kemény:
mért nem szabad súlyod alatt
meghajolnom Istenem?*

*Száraz zokogás tipor,
Száraz zokogás tipor
és szemem könnytelen.
Utam hajlatán
Ördög les reám,
Vár nehezen:
a két kezem
törrel indul ellenem.*

*Legyen meg akaratod,
legyen meg akaratod,
ha vesznem kell, jó legyen:
tán kárhózasom
áldás lesz máson –
de ha énrám
kincset bízta,
ments meg immár, Istenem.*

Weöres Sándor



Az ellentétek Krisztusa

Amikor megmutatta magát - és amikor elrejtőzött

Az evangéliumokban találunk Krisztus ajkáról egészen egyértelmű, véglegesen megfogalmazott, határozott nyilatkozatokat önmagáról.

Beszélget a szamariai asszonnyal Jákob kútjánál, és az asszony azt mondja a beszélgetés vége felé: "Tudom, hogy eljön a Messiás, vagyis a Fölkent. Amikor eljön, tudtukra ad majd mindent. Jézus erre kijelentette: "Én vagyok az, aki veled beszél" (Jn 4, 25-26). - A főtanács előtt a főpap felszólítja: "Esküvel kényszerítelek az élő Istenre: mondd meg, te vagy-e a Messiás, az Isten Fia? Én vagyok - felelte Jézus" (Mt 26, 63-64).

De nemcsak messiási mivoltát, hanem istenségét is néhányszor egészen egyértelműen kimondta: "... mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok" (Jn 8, 58). Vagyis isteni örökkévalóságáról beszél. : "Én és az Atya egy vagyunk" (Jn 10, 30). - "Aki engem lát, látja az Atyát is... Higgyétek, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem" (Jn 14, 9-11).

Ezekben a mondatokban Krisztus egészen egyértelműen megmutatja önmagát.

De végigkíséri életét a másik magatartás is: amikor elrejtőzött.

A kinyilatkoztatást fokozatosan adta. Megvolt ennek a pedagógiai jelentősége is, hiszen Krisztusnak először a maga élete példájával és tanításával el kell oszlatnia az évezredek emberi fantáziáit a Messiasról. De valószínű, az elrejtőzésének tényében nemcsak ilyen pedagógiai módszer van, hanem megint találunk valamit Krisztus egyéniségéből, emberi tulajdonságaiból is. Nem szeretett önmagáról beszélni. Ömlik ajkáról a szó, amikor Istenről, az Atyáról és Isten országáról tanít - és mennyire vékonyan csörgedezik a patak, amikor önmagáról mond valamit.

Szinte egész életének az összefoglalása volt ilyen szempontból az Olajfák-hegyi jelenet, amikor még kedves tanítványait is hátrahagyja, és egyedül megy előre, elrejtőzött, hogy ne lássák vergődését. (Hát erre az elrejtőzésre nem volt szükség, mert az apostolokat még az emberi kíváncsiság sem tartotta ébren, hiszen inkább lefeküdtek aludni.)

Krisztusnak ez az elrejtőzködése, s önmagának fokozatos megmutatása érvényes a mi vallási életünkben is. Azt mondja Jézus: "aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Szeretni fogom őt én is, és kinyilatkoztatom magamat neki" (Jn 14, 21). Krisztus szeretete tehát mint "módszer", sőt mint egyetlen lehetőség az igazi Krisztus-ismeret megszerzésére. Értjük mi ezt, hiszen más vonalon is úgy van, hogy szeretet nélkül nincs igazi megismerés. Ez vonatkozik egy tárgyra, vonatkozik egy állatra - azt is csak akkor tudom megismerni, ha igazán szeretem -, vonatkozik minden emberre, vonatkozik a történelem nagy alakjaira is. Milyen sokan kutatták és kutatják Krisztus személyét, életét szeretet nélkül! És melléfog valamennyi. Mert szeretet nélkül semmit és senkit sem tudok megismerni igazán. Ezért mondta Krisztus, hogy aki szereti Őt, annak nyilatkoztatja ki magát.

Sokszor hallottuk az evangéliumokban Krisztus ajkáról, hogy "ezt ne mondjátok el senkinek". De valójában a lényegét, az élményt nem is lehet elmondani akárkinek. Ő sem mondta el. Fenntartotta azoknak, akik Őt igazán szeretik.

És a keresztfán? A keresztfán már csak szeretett és szenvedett. És ott rejtette el magát igazán - és ott mutatta meg magát igazán. Ámen. *Dr. Hegyi László*

Az észrevétlenül lopakodó új globális etika

A berlini fal leomlása óta globális kulturális forradalom zajlik a világon. Egy új, „kereszténység utáni” erkölcs új kifejezései, normái, értékei, életsílusai terjedtek el és váltak globálisan irányadóvá. Az új etika jelszavai megtévesztően hasonlóak a keresztény szeretetparancs alapelveihez, tartalmuk mégis különösen más. Rendkívül fontos, hogy keresztényként tudatosítsuk, mi is történik körülöttünk; fontos, hogy felismerjük a csúsztatásokat, az eszmei hátteret, és fellépjünk az igaz, krisztusi értékek védelmében.

Árulkodó kifejezések

Az új etika többek közt egy újfajta nyelvezetben válik felismerhetővé, amely ma a médiától az iskoláig, a kultúrától a törvényhozásig mindenütt visszhangzik. Íme néhány példa: konszenzus, diszkriminációmentesség, sokféleség, másság, szabadság, párbeszéd, életminőség, a választás joga, tudatos döntés, gender, egyenlőség elve, partnerség, átláthatóság, kulturális ráhangolás, holisztikus, konzultáció, befogadás, női/gyermeki/reproduktív jogok, szexuális orientáció, biztonságos abortusz, vesztés nélküli megoldás, szekuláris spiritualitás, békére nevelés stb. E szóhasználatban az örök értékekre utaló szavak mellett bőven találunk ártalmatlannak tűnő, de könnyen átértelmezhető kifejezéseket is.

Elgondolkodtató ugyanakkor, hogy az új nyelvezetből hiányoznak olyan, sajátosan a zsidó-keresztény hagyományhoz tartozó szavak, mint például igazság, erkölcsiség, lelkiismeret, ész, szív, szüzesség, tisztaság, férj, feleség, apa, anya, szolgálat, tekintély, igazság, törvény, hit, remény, szenvedés, bűn, barát, ellenség stb.

Megfigyelhető a fogalmak csúsztatása is. Manapság tekintély helyett egyéni autonómiáról és jogokról hallunk, házastársak helyett partnerekről, boldogság helyett életminő-



ségről, család helyett a család különböző formáiról, identitás helyett sokféleségről, többségi szavazás helyett konszenzusról, kiállítás helyett párbeszédéről, egyetemes értékek helyett globális etikáról stb.

Szavakból – cselekvési normák

Az új fogalmak nem maradtak pusztán nyelvi jelenségek, hanem mára – szinte észrevétlenül – meghatározó, sőt kötelező cselekvési elvekké váltak a politikában, a törvényhozásban, az igazságszolgáltatásban, a kultúrában, az egészségügyben, az oktatásban, vagyis az élet minden területén (pl. a diszkriminációmentesség elve tiltja, hogy ma bárki bűnnek merje nevezni a homoszexuális viselkedést). Noha legtöbbször törvényileg még nem kötelező, az új etika hatékonyabban diktál, mint a nemzetközi törvények.

Az új nyelvezet megalkotói tudatosan kerülték a fogalmak jelentésének pontos meghatározását. Az ürügy az volt, hogy a meghatározás elvenné az egyéni értelmezés szabadságát, a valós cél azonban stratégiai és manipulatív: lehetővé tenni a legellentmondóbb értelmezéseket is. A reproduktív egészség fogalma például éppúgy jelentheti az anyaságot, mint a fogamzásgátlást vagy az abortuszt, az önkéntes sterilizációt, a mesterséges megtermékenyítést vagy bármely, szexualitással kapcsolatos viselkedést.

Hogyan ment végbe e „lopakodó” kulturális forradalom?

A nemzeti szint fölött és alatt, a demokratikusan választott nemzeti kormányok megkerülésével: az ENSZ és a vele együttműködő nem kormányzati szervezetek összefogásával. A hidegháború után, amikor a multinacionális vállalatok pénzügyi és gazdasági hatalma ugrásszerűen nőtt, a nemzetállamoké pedig csökkent, az ENSZ a globális kormányzat stratégiai központjává tette magát. „Egyetemes morális tekintélyvel” kívánta ellensúlyozni a piac globális gazdasági erejét, és ehhez globális etika kialakítását tűzte ki célul. „Szakértőinek” közreműködésével 1990-től kormány-közi konferenciákon dolgozta ki és hat év alatt megteremtette az új világrendet. Hatékony segítséget kapott a vele azonos szemléletű, a kormányokkal egyenlő partnernek tekintett (!) nem kormányzati szervezetektől, amelyeket tévesen civilnek is neveznek, noha olykor csupán egy-egy radikális kisebbség érdekcsoportjai.

Eszmei háttér

A globális etika a posztmodernitásba illeszkedik, amely alapvetően tagadja az objektív igazságot és valóságot. Úgy véli, minden normát és struktúrát tetszés szerint le lehet bontani és újra lehet építeni – sőt a „felszabadítás” jegyében meg is követeli a struktúrák lebontását (a társadalmi és kulturális hagyományok, a vallási törvények, de még a természeti adottságok, pl. férfi-nő különbözőségének felszámolását is).

A posztmodernitás legfőbb, irányadó értéke a választás szabadsága. E parttalan szabadság jegyében az ember számára a rossz választásának jogát is megköveteli (abortusz, homoszexualitás, „szabad szerelem”, eutanázia, tekintély és hierarchia elvetése stb). A posztmodern etika ezzel – erőszakosan, globális normatív tekintélyt követelve – a természetjog és az isteni kinyilatkoztatás fölé helyezi magát.

A relativizmus diktatúrája

A választás posztmodern etikája a hierarchiák felszámolásával dicsekszik, ám eközben az értékek új hierarchiáját hozza létre, XVI. Benedek pápa kifejezésével a relativizmus diktatúráját. A relativizmus diktatúrájában emberségünk és hitünk radikális lebontását erőltetik ránk finom módszerességgel, kulturális átformálás által. A relativizmus álarcot visel, de uralkodó és romboló.

A korábbi diktatúrák hangosak, erőszakosak, központosítottak, leigázók, megfélemlítők. A relativizmus diktatúrája halk, rejtett, intézményeken belüli, „barátságos”, decentralizált, globális. Stratégiája lágy, alulról felfelé irányuló, nem hivatalos, belső. A relativizmus diktatúrájának végeredménye az ember és a természet lebontása, valamint az aposztázia terjesztése a világban, különösen a fejlődő országokban.

Mit tehet ebben a helyzetben a keresztény ember?

A múlt ideologikus rendszereihez hasonlóan a globális etika vége is az lesz, hogy lebontja saját magát. Mivel tele van belső ellent-

mondásokkal, nem fenntartható. Nem valószínű azonban, hogy a globális civilizáció önmagától viszszaér a józan észhez és a hagyományos értékekhez. Az új kultúrát tehát evangelizálnunk kell.

Ennek során nagyon fontos a tisztánlátás, mert könnyű összetéveszteni a globális etika jelszavait és értékeit az egyház társadalmi tanításával. Az új etikában szereplő „egyenlőség elve” nem ugyanaz, mint az igazságosság zsidó-keresztény fogalma; más a „tudatosság- és érzékenységnövelés”, mint a lelkiismeret erkölcsi és teológiai nevelése; más a „nők egyenlő esélyhez juttatása”, mint férfi és nő egyenlő méltósága, a „pozitívan élni” fogalma nem ugyanaz, mint a teológiai remény fogalma; a kényszerű „szabad választás” más, mint a krisztusi szabadság; az „emberi jogok, jogosultságok, diszkriminációmentesség” egészen más, mint Isten irgalmas szeretetének örömhíre. Fontos, hogy észrevegyük: a kétféle logika két külön irányba vezet. Világosan el kell választanunk a globális etikát a hiteles keresztény humanizmustól.

Nem vehetünk részt olyan kétértel-

mű programokban, amelyeket a globális etika ügynökei irányítanak. Szavainkban pedig ügyelnünk kell, nehogy az új fogalmak elfoglalják az evangelizáció helyét: a mi feladatunk az evangelizáció, nem pedig az, hogy emberi jogokról és fenntarthatóságról beszéljünk. Vajon nem az „üdvösség fokozatos szekularizációjáról” óvott II. János Pál pápa *Redemptoris missio* kezdetű enciklikájában? Fontos, hogy az új etika homályos fogalmaival kapcsolatban mindig világossá tegyük, mi különbözteti meg ezeket az Egyház szociális tanításától és az evangéliumtól, másként hallgatóink elbizonytalanodnak és hitük is meggyengülhet. *Novo millennio ineunte* kezdetű enciklikájában II. János Pál pápa arra hív bennünket, hogy Krisztustól induljunk el. A jelen helyzetben ez az újraindulás a feladatunk.

Összefoglalónk Marguerite A. Peeters: Új globális etika: kihívások az Egyház számára c. tanulmánya alapján készült (kiadta: a Magyar Katolikus Családegylet). A szerző a brüsszeli székhelyű Institute for Intercultural Dialogue Dynamics igazgatója.

Ménesi Krisztina (magyarkurir.hu)

Jézus ölében

A férfi lánya megkérte a papot, hogy jöjjön el imádkozni az apjával. Amikor a pap megérkezett, látta, hogy a férfi az ágyban fekszik, a feje két párnával feltámasztva, az ágy mellett pedig egy üres szék.

A pap azt hitte, hogy szóltak az idős embernek az ő látogatásáról. Biztosan várt már engem - szólt.

„Nem, kicsoda ön?”

„Én vagyok az új segédlelkész a parókián - válaszolt a pap.

„Amikor megláttam az üres széket, azt gondoltam, biztosan tudta, hogy jövök.”

„Ja, igen, a szék” - szólt az ágyhoz kötött beteg. „Becsukná az ajtót?”

A pap, kicsit értetlenül, becsukta az ajtót.

„Ezt sosem mondtam el senkinek, még a lányomnak sem” - mondta a férfi. „De egész életemben sosem tudtam, hogyan imádkozzam. A vasárnapi misén hallottam a papot az imádkozásról beszélni, de az egész olyan magas volt nekem...”

Aztán feladtam minden próbálkozást” - folytatta - „míg egy nap, úgy négy évvel ezelőtt a legjobb barátom azt mondta nekem: „János, az imádkozás nem más, mint egy Jézussal folytatott beszélgetés. Javaslok neked valamit. Ül le egy székre, egy másikat tegyél magad elé, és hit által lásd Jézust azon a széken. Ez nem kísérteties, mert ő megígérte: „Én veletek leszek

mindig”. Aztán beszélj Hozzá, és figyelj Rá úgy, ahogy most velem teszed.”

Így aztán, atyám, kipróbáltam ezt, és annyira tetszett, hogy minden nap néhány órán keresztül ezt csinálom. De nagyon vigyázok. Ha a lányom meglátná, hogy egy üres székhez beszélek, vagy idegösszeomlást kapna, vagy bezáratna a bolondok házába.”

A papot nagyon meghatotta a történet, és biztatta az idős férfit, hogy folytassa így tovább. Aztán imádkozott vele, megkente olajjal, és visszament a paplakba.

Két nappal később este felhívta a férfi lánya azzal, hogy édesapja aznap délután meghalt.

„És békésen távozott?” - kérdezte.

„Igen, amikor két óra körül indultam otthonról, odahívott az ágyához, elmondta az egyik faviccét, és megpusztilt. Amikor egy órával később hazaértem a boltból, holtan találtam. Volt azonban valami furcsa, atyám. Igazából több mint furcsa - olyan hátborzongató. Úgy tűnik, hogy mielőtt meghalt, apa kihajolt az ágyból, és a fejét az ágy melletti székre hajtotta.”



CSODA- RITA- BABA

Május 11-én az idén is a pesti Örökimádás templomban tartott imaestel ünnepeltük meg Boldog Salkaházi Sára testvért. A Székely János püspök atya által bemutatott szentmise után rövid elmélkedés és tanúságtételek hangzottak el, majd szentségimádás következett és közbenjáró imaszolgálat az imát kérőkért. Különösen megrendítő volt egy házaspárnak az imaesten elhangzott tanúságtétele. - Tóth Anna orvos testvérünk írta le történetüket, amelyet az alábbiakban közlünk.

A Sára testvér imaesten egy család tett tanúságot 4. gyermekük csodás fejlődéséről. A szülőket régóta ismerem, együtt jártunk énekkarba. Még áprilisban egy másik közbenjáró imán találkoztam velük, és akkor hallottam a kis Rita történetét, mely nagyon mélyen megérintett. És nem csak a csoda, ami a babával történt, hanem szüleinek a hozzáállása, a kis élet elfogadása Istentől minden körülmények között, akadályokon át is, és az a szeretet is, ahogyan azóta nevelgetik, körbeveszik ezt a kis életet. Ez utóbbi blogjuk bejegyzéseiből is naponta nyilvánvaló. Azt csak később tudtam meg, hogy a prófécíát, ami blogjuk elején van, a tavalyi Sára testvér imaesten kapták a közbenjáró imában. Ezért hívtuk meg őket az imaestre, hogy közösen adjunk hálát az elmúlt egy évért, Isten megtapasztalt gondviseléséért és Sára testvér közbenjárásáért!

A kis Ritáról még magzat korában egy ultrahangon kiderült, hogy az agya nem fejlődik rendesen, hatalmas cysták vannak benne, és az agyive felgyült, olyannyira, hogy maga az agya már igen vékonyra zsugorodott (Dandy Walker syndroma).

Abortuszra küldték őket, de ők azt nem akarták. Erre hülyének nevezték őket szemtől szembe, és több hónapig nem találtak olyan nőgyógyászt, aki így elvállalta volna őket. Végül elérkezett a szülés ideje. Azt mondták, a baba meg fog halni egy-két napon belül, inkubátorban, lélegeztetve még egy kicsit bírja, de többre ne számítsanak. Nem baj, elvállalták.

A baba császárral született, és felsírt. Aztán a lélegeztetés, az oxigén sem kellett, végül az inkubátor sem... Csináltak egy MR vizsgálatot, amin látszott, hogy az agyának sok része hiányzik (ami a 2 féltekét összeköti és a látómezeje, a kisagya alig fejlődött ki, csak hogy néhány példát mondjak...), tehát azt mondták, hogy talán szopni fog tudni, de mozogni nem, vak lesz, értelmileg nem fog fejlődni a születéséhez képest, és néhány hónapos korában meghal. Szülei ezt is elfogadták, tettek, amit tehettek, szerették nagyon.

Akkoriban, egy nagyon sötét időszakban mentek el a tavalyi Sára testvér imaestre, ahol ezt a prófécíát kapták az értük való imában: „**Nem azért kaptátok a szenvedést, hogy gyötörjelek titeket, hanem, hogy az Én Dicsőségemre váljon**”. Teltek a hetek, a babát megműtötték, egy vízelvezető shuntöt ültettek az agyába. Újabb hetek következtek, és a kislány még jól volt, gyarapodott. Majd vitték korai fejlesztőbe, és fejlődött, látott, hallott (nincs látókéreg az agyában!!), összehangoltan mozgott (ehhez kell a két féltekét összekötő rész meg a kisagya). A napokban volt a kis Rita egy éves (azért is választották ezt a nevet, hogy a lehetlenségek szentje legyen a védőszentje), s már kezd beszélni, négykézláb sétál, magától feltérdel és felül, akadályokon átmászik. A fejlesztőben azt mondják, korának megfelelő, az egészségesekével egyező a fejlődése. Ezt látva néhány hónapja indítottak a szülők egy blogot, hogy tanúságot tegyenek Isten nagy műveiről: **csodaritababa.blogspot.com** a címe. Feltettek rá képeket a születés utáni MR-ről is, azokon látszik, hogy alig van agya.

De ami anatómiailag hiányzik, azért az is működik. Orvosilag ez nem magyarázható (mondom én, ugyan nem neurológusként, de orvosként, idegsebész édesapával és nagyapával). Mert bár van olyan, hogy más agyi részek átveszik egy kiesett terület funkcióját, ez ilyen kis agyállománynál nem valószínű, és olyan területek is hiányoznak (pl az összeköttetés a két fél között), amit más-hogyan nem lehet pótolni. Olyan is van, hogy ha a vizet levezetik, az agyállomány növekszik, de ilyenkor már alig szaporodnak az idegsejtek, maximum a helyet töltik ki jobban - ami idegszövet a magzati korban nem fejlődött ki, az ekkor már nem tud, csak az összeköttetések száma növekszik.

Persze ezek a dolgok Istent nem zavarják, hiszen Ő teremtette mindezt, és Ő kövekből is tud fiakat támasztani, ha akar!! Dicsőség az Úr nagy műveiért!

Liberális nevelés

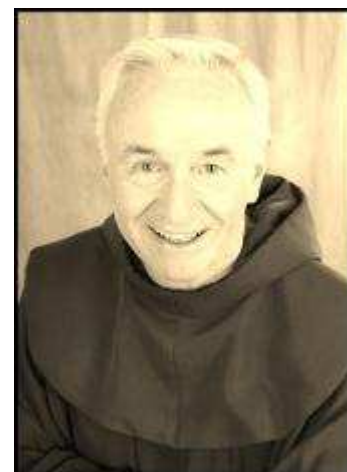
Szabados nevelésre szabatos válasz

Budapesten tömött villamoson utazik egy anyuka öt év körüli gyermekével. A gyerek a cipőjével rugdossa a mellette álló nő lábát. A hölgy megkéri az édesanyát, hogy szóljon rá a gyermekre. A válasz "én szabadon nevelem a gyermekemet, majd Ő rájön magától, hogy mi a helyes és mi nem." A sértett fél piruló arccal odébb áll.

Egy húszas éveiben járó fiatalember /főiskolai vagy egyetemi hallgató kinézet/ odalép az anyához, kiveszi szájából a rágógumit és az anya homlokára nyomja a következő szöveg kíséretében: "Anyám engem is szabadon nevelt", majd leszállt a villamosról.

Megtörtént eset a 90-es évek elejéről.

Bin Ladenről ferences szemmel



A New York-i ikertornyok elleni pokoli támadás több ezer áldozata között egy ferences szerzetes is volt, Mychal Judge atya. A város tűzoltóinak lelkeseként a terrortámadás hírére azonnal szeretett tűzoltói segítségére sietett az égő, majd összeomló felhőkarcolóba. A világ egyik legnépesebb, több mint háromszáz tagú, az USA keleti partvidékén tevékenykedő provincia tagja volt. Bin Laden meggyilkolása után a rendtartomány előjárói nyílt levélben fordultak Amerika népéhez, közvetve minden keresztényhez és nem keresztény jóakarathoz emberhez.

Osama bin Laden halálának híre sokszerűen érte az amerikai nemzetet és a világot, és hatalmas érzelmi reakciót váltott ki világszerte – olvasható a *John O'Connor* provinciális által szignált levélben. – Miniket, ferenceseket azonban az esemény imádságos elmélkedésre szólít fel. Végig kell gondolnunk, hogy Isten mit vár el tőlünk e haláleset kapcsán.

Mint oly sokan, talán mi is – nagyon emberi módon – bizonyos megkönnyebbülést éreztünk. A 2011. szeptember 11-i borzalmas támadás képeire még ma is haraggal és félelemmel gondolunk vissza. Különösen azok számára fájdalmas ez az emlék, akik – mint mi is – testvérüket, rokonukat veszítették el azon a napon.

2011. szeptember 11. óta szereteteink elvesztése miatt üresség és a félelem sötétsége van a szívünkben: Vajon nem lesz-e újabb támadás ellenünk? Azóta Bin Laden testesítette meg félelmünket. Érthető, hogy halálának bejelentése katartikus megkönnyebbülést váltott ki sokakban – azt az érzést vagy reményt, hogy a dolgok jóra fordulnak. E megkönnyebbülés kifejezőmódja lehet az öröm.

Ha azonban keresztényként őszinték vagyunk önmagunkhoz, furcsának kell találnunk ezt az emberi halál felett érzett örömet, még egy olyan ember esetében is, akit ellenségünknek tartottunk. Ez a kényelmetlen érzés talán a lelkiismeretünk jelzése, amely arra figyelmeztet bennünket, hogy az evangélium népe, a húsvéti feltámadás népe a remény ezen időszakában Isten által valami többre hivatott.

Isten a Példabeszédek könyvében figyelmeztet minket: „Hogyha ellenséged elbukik, ne örülj, ne üj-jongjon szíved, amikor elbotlik. Hátha meglát az Úr és elítél érte.” (24,17-18a) Örövendés helyett mit kíván tőlünk az Úr?

A húsvéti időszak arra emlékeztet minket, hogy minden jó, amit remélünk, így a halál legyőzése is csak Isten szeretete és irgalma által lehetséges. A feltámadt Krisztus tanítványainak mondott szavai – Ne féljete – arra figyelmeztetnek minket, hogy Osama bin Laden, gonosz tettei ellenére is, Isten szeretett gyermeke volt. Igen! Bár Isten sohasem tartaná megengedhetőnek bin Laden gyűlöletes tetteit, szeretetét tőle sem vonta meg.

Az evangélium kijózanító felhívás számunkra, hogy újra megerősítsük erőfeszítéseinket konfliktusaink megoldására személyes életünkben ugyanúgy, mint politikai és társadalmi téren. Osama bin Laden meggyilkolása azt jelenti, hogy nincs lehetőség arra, legalábbis ebben az életben és az ő esetében, hogy egy ellenséggel kiengesztelődjünk. Ugyanakkor hinnünk kell, hogy a kiengesztelődés továbbra is lehetséges életünk minden szintjén.

Országunk e döntő pillanata imára sarkall minket. Imádkozzunk Osama bin Ladenért, családjáért és azokért is, akik kivetői voltak, hogy ne ke-

ményítsék meg a szívüket és ne akarjanak bosszút állni megölése miatt. Magunkért is imádkozzunk, hogy halála okán ne ragadjunk le az örömnél, és mi se keményítsük meg szívünket – figyelmeztetnek az amerikai ferencesek.

A kisfiú meg az öregember

Néha leejtem a kanalamat — vallotta be a kisfiú.

Én is — felelte az öregember.

Bepisilek — suttogta a kisfiú.

Velem is előfordul — nevetett az öregember.

Sokszor elsírom magam — mondta a kisfiú.

Én is — bölintott az öregember.

De az a legrosszabb — panaszkodott a fiú —, hogy a felnőttek nem is törődnek velem.

És érezte a ráncos öreg kéz melegét.

Tudom, mire gondolsz — válaszolta az öregember.

Shel Silverstein Beküldte: Ruth Wiele

Konvertiták

Dom Bede Griffiths

(1906-1993) író, cisztercita szerzetes.

"Egy elvont vallás - amilyen számomra a kereszténység akkor és még sokáig volt - alig hathat ránk, szemben avval, amelyik benső érzéseinkhez fordul. Eljön majd egy nap, amikor fel fogom fedezni, hogy Krisztus vallása a világon mindennél jobban megindít; de akkor nem így volt. Csak a természet szeretete hatott meg mélyen, és ezt a kultuszt Wordsworth tanította nekem."

"Múltbéli lázadozásom nem a valóságos Isten, hanem képzeletem fantomja ellen irányult. Mindnyájan többé-kevésbé fantasztikus Isten-képpel növekszünk fel, amelyet gyermekkorunkból örököltünk, és ez ellen a fantom ellen kelünk fel, amikor értelmünk fejlődésnek indul.

Az iskolában nyert tapasztalataim mélyebb valóságot ismertettek meg velem, amely a természet arca mögött rejtőzött; de ez csak zavaros benyomás volt, amelyet a józan ész nem igazolt. Spinozának köszönöm, hogy megmutatta nekem: a világegyetem túlvilági hatalma az értelem hatalma, és az ember számára a legmagasabb elérhető bölcsesség felismerni ezt az értelmet a mindenségben. ...

így ragyogott rám a "Vallomások" fénye. Végre megtaláltam, amit olyan régen kívántam: személyes beszámolót a szenvedélyesen átéltékről, egy rendkívüli képzelet gazdagságával, az értelem összes erejét és az akaratot az igazság keresésére elkötelezve... Szellermem végre megnyílt az ortodoxia előtt.

úgy emlékszem, Szent Ágostonnál hallottam először "katolikus egyház"-ról beszélni, mint olyan valóságról, amely tiszteletet vált ki, és vizsgálódást érdemel.

Csak nagyon bizonytalanul sejtettem, mit jelent ez a meghatározás, de legalább szerepelt szellemi vilá-

gom térképén, jóllehet még sok időnek kellett eltelnie, míg mást is jelentett számomra, mint könyvből merített eszmét."

"... A Rómaiakhoz írt levéllel kezdtem, s az első fejezettől kezdve megdöbbenett a pogány világ elítélése. Tulajdon világunk ítéletét láttam benne. A bűnök, amelyeket Szent Pál kiemelt, ugyanazok voltak, amelyek Oxfordban szemet szúrtak nekem.

Ami a legjobban megdöbbenett, az nem is a bűn volt önmagában, hanem az, ahogy Szent Pál indokolta: Mert "Istent ismerve, nem dicsőítenék úgy, mint Istent, ... esztelen szívük sötétségbe merült." ...

Civilizációnk története valamennyi lépcsőfokával: - elfordulás Istentől, a hamis tudomány fejlődése, materilizmus, erkölcstelenség -, minden emberi civilizáció történetére hasonlít.

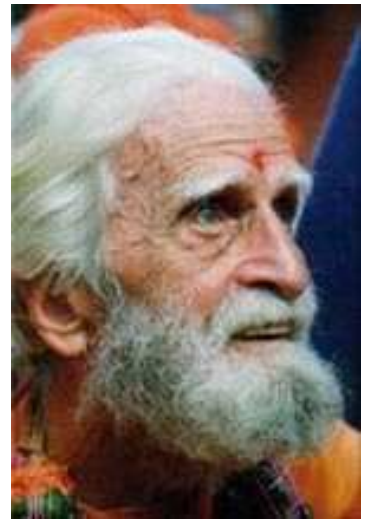
A "világ" önmagában a rossz; a bűn állapotában van. ...

Ekkor hosszú levelet írtam (C.S.) Lewis-nak erről a textusról: így hát ahogy minden meghal Ádámban, minden Krisztusban nyer új életet. Már nem emlékszem pontosan, mit mondtam, de attól fogva világosan láttam, hogy ha olyan természetet örököltünk is, amely a rosszra hajlik, Krisztusban új természetet szereshetünk.

Ez megértette velem, hogy az emberiségben van szervezeti egység: mindnyájan ugyanattól a természettől öröklünk, és mindnyájan megkapjuk az új természet ígértét Krisztusban.

Ekkor vált előttem először világossá, mit jelent az egyház. Eddig nem volt számomra más, mint a társadalmi intézmények egyike. Most értettem meg, hogy nem kevesebb, mint az új emberiség."

"Nehéz leírni azt a borzadást, ame-



lyet a római egyház váltott ki belőlem. Bizonyos értelemben kétségtelenül az ismeretlentől való félelem volt. Számunkra mindig, apám egykori kifejezése szerint "outside the pale" volt (határainkon túli, környezetünkől idegen), különleges, távoli dolog, lényegében idegen az angol élettől.

A családi elfogultsághoz egy másik, mélyebb érzés kapcsolódott: olyan előítélet, amely minden angolban benne van. A szakítás Rómával pszichikai élménye életünknek, a tudatalattiba süllyedt emlék, amely azonban kész minden alkalommal feléledni, ha a körülmények kiváltják. Szembe kellett néznem a lelkem mélyén bujkáló szörnyeteggel."

"Milyen lehet hát az anglokatolicizmus helyzete a római egyházzal szemben? Különös, nem hiszem, hogy hasonló helyzetben bármiféle érdeklődést tanúsítottam volna ez utóbbi iránt. csak az angol egyház doktrínája foglalkoztatott, és főleg az áldozás problémája gyötört. Mi a szentség természete? Valóban Krisztus testét vesszük magunkhoz? Vagy pedig Krisztus csak meghatározhatatlan módon van jelen? Vagy a kenyér és a bor csupán a hit ereje által válik a Krisztusban való részesedés eszkövé? Ezeket a különböző álláspontokat képviselték az angol egyházban. De senki sem tudta megmondani nekem, hol van az igazság."

"Bezárkoztam a szobából nyíló kis odúba, amelyet csak egy padlásablak világított meg, hogy jobban el legyenek különülve a világtól. Itt, lélekben a kereszt lábához borulva, minden erőmből Istent szólítottam. Az imádság hatalmas hulláma ragadott magával. Minden mást elfelejtettem, és késlekedés nélkül jött a válasz; olyan egyszerű megoldás volt, hogy csodálkoztam, miért nem gondoltam rá hamarabb; úgy jött, mint isteni sugallat, és békét adott a szívemnek. Megértettem, hogy meg kell változtatnom életmódomat, és dolgoznom kell a tanyán."

"(Newman műve* után) nyilvánva-

ló lett előttem: az élő egyház, amely Pünkösöd óta folyamatos fejlődésről tanúskodhatott, és amelynek a tanítása századokon át a Lélek vezetésével épült ki, nem más, mint a római egyház."

"A katolicizmusban egyre világosabban új keresztény kultúra forrását láttam, amely képes arra, hogy felhasználja a modern természettudomány és a történelem minden eredményét, hogy új keresztény civilizációt teremtsen..."

Az anyagi civilizációknak, a társadalmaknak és kultúrájuknak megvan a felfelé ívelő és a hanyatló korszakuk; értékük csak olyan mértékben van, amennyire az em-

beri nemet képesek segíteni abban, hogy fokozatosan előbbre jusson Isten országa felé. Ennek alapján fogják majd megítélni őket...

A mi civilizációnk épp úgy össze fog omlani, mint a múlt civilizációi; sem félni nem kell tőle, sem sajnálni, mert ennek a világnak a "külső formája", Szent Pál kifejezése szerint elmúlik; de ez alatt a külső forma alatt ott van, ami folytonosan épül: Krisztus Teste, amely az emberiség egysége az Igazságban és a Szeretetben."

(* A keresztény tanítás fejlődése)

Halló, halló! Szenzáció! Ilyen még nem volt!

*Egyházközségi piknikre csalogatunk minden kedves
érdeklődőt a nyár kellős közepén
július 16-án szombaton Balatonberénybe,
a piarista nyaralóba!*



A programból:

- kvaterka...kvaterka... kvaterka (azaz: beszélgetés napestig)
- bográcsétel készítése (vörösboros marhapörkölt)
- társasjátékok
- filmnézés
- fürdőzés a Balcsiban

Indulás: - Reggel 8 órakor a Kögáz parkolóból az egyházközség autóbusszával

Érkezés: - Este 7 órára ugyanide

Részvételi díj: 500 Ft/fő

Jelentkezni: Bükiné Icánál lehet a
20/3170266-os számon.

Hallotta?

Alberto Bottari de Castellót nevezte ki magyarországi apostoli nunciussá a pápa



A Szentatya, XVI. Benedek pápa 2011. június 6-án Alberto Bottari de Castello oderzói címzetes érseket Magyarország apostoli nunciussá nevezte ki.

Az újonnan kinevezett magyarországi apostoli nuncius rövid életrajza:

Őexcellenciája Mons. Alberto Bottari de Castello oderzói (Opitergium) címzetes érsek Montebellunában (Treviso, Olaszország) született 1942. július 5-én.

1966. szeptember 11-én szentelték pappá a Trevisói Egyházmegye számára. 1973. december 3-án Rómában a kánonjogi diploma megszerzését, valamint a vatikáni diplomata akadémia elvégzését követően a Szentszék diplomáciai szolgálatába állt.

1973 és 1987 között Ecuador, Szíria, Zaire és az Amerikai Egyesült Államok pápai képviselőit teljesített szolgálatot.

1987 és 1999 között misszionárius Kamerunban.

1999. december 18-án oderzói címzetes érsekké, valamint Gambia, Guinea,

Liberia és Sierra Leone apostoli nunciussá nevezték ki.

2005. április 1-jén Japán apostoli nunciusa lett.

2011. június 6-án a Szentatya kinevezte Magyarország apostoli nunciussá.

Beszélt nyelvek: olasz, francia, angol, spanyol.

MKPK sajtószolgálat

Tudakozó

Nagyon kicsi voltam még, amikor a környéken az elsők között bevezették a telefont. Jól emlékszem a lépcső alján a falra szerelt, politúrozott tölgyfadozóra. A doboz oldalán függött a fényes fekete hallgató. Még a számára is emlékszem: 105. Persze nem értem fel a készülékig, de mindig izgatottan füleltem, valahányszor édesanyám használta.

Egyszer fölemelt, hogy beszélhessek a papával, aki üzleti úton járt. Még olyan csodát!

Aztán fölfedeztem, hogy valahol abban a boszorkányos szerkezetben egy különleges lény lakik — Tudakozónak hívják, és egyszerűen nincs olyan, amit ne tudna. A mama bárkinek a telefonszámát megkérdezhetette tőle; ha pedig megállt az óránk, Tudakozó nyomban közölte a pontos időt.

Első személyes élményemre a doboz szellemével akkor tettem

szert, amikor anyám látogatóba ment a szomszédba. A szerszámosládával játszadoztam az alagsorban, és a kalapáccsal rácsaptam az ujjamra. Iszonyúan fáj, de nem nagyon láttam értelmét, hogy sírjak, hiszen senki sincs itthon, aki sajnálhatna. Lükttető ujjamat szopogatva ténferegtem a házban, végül az emeleti lépcsőhöz értem. A telefon! Berohantam a szalonba a zsámoly ért, és a lépcsőhöz vonszoltam. Felmásztam rá, lekasztottam a kagylót, és a fülemhez tartottam.

- Tudakozót kérem — próbáltam a fejem fölött a dobozból kiálló tölcserbe beszélni.

Egy-két kattánás után vékonyka hang szólt a fülembe.

- Tudakozó!

- Megütöttem az uhuhujjam! — bömböltem a telefonba. Könnyeim készségesen potyogni kezdtek, hiszen már szereztem hallgatóságot.

- Anyukád nincs otthon? — hallatszott a kérdés.

- Egyedül vagyok — hüppögtem.

- Vérzik az ujjad?

- Deb — feleltem. — Ráütöttem a kalapáccsal, és fáj.

- Ki tudod nyitni a jég szekrényt? Azt feleltem, hogy ki.

- Akkor törj le egy darab jeget, és nyomd az ujjadra! Az elmulasztja a fájdalmat. De vigyázz a jégcsákánnyal! — figyelmeztetett a női hang. - És ne sírj! Minden rendbe jön.

Ettől kezdve az égvilágon mindenért Tudakozóhoz fordultam. Ha nem boldogultam a földrajzleckével, tőle megtudtam, hol található Philadelphia, meg az Orinoco — az a vadregényes folyó, amit majd földéritek, ha megnövök. Segített a számtanban, sőt azt is elárulta, hogy a mokus, amelyet előző nap fogtam a parkban, gyümölcsöt és olajos magvakat eszik.

Aztán meghalt Petey, a kanárink. Felhívtam Tudakozót, és közöltem vele a gyász hírt. Meghallgatott, és vigasztalni próbált, ahogy a felnőttek szokták a gyerekekkel. De én nem hagytam: Miért van az, hogy egy madárka olyan gyönyörűen énekel, és felvidítja az egész családot, a végén mégsem marad belőle más, csak egy tollkupac égnek meredő lábbal a kalitka fenekén?

A hang átérezhette mély megindultságomat, mert csendesen így szólt:

- Jegyezd meg, Paul, létezik egy másik világ, ahol énekelni lehet. Ettől valahogy megkönnyebbültem. Egy másik alkalommal ismét telefonáltam.

- Tudakozó — jelentkezett be a már ismerős hang.

- Hogy írják azt, hogy javít?

- Javít? Hosszú í-vei.

Ebben a pillanatban a nővérem, aki ördögi élvezetet lelt az ijesztgetésben, vérfagyasztó sikollyal nekem ugrott a lépcsőről:

- Huúúú!

Leestem a számolyról, tövestül kitépve a zsinórt a dobozból. Mindketten halálra rémültünk. Tudakozó elnémult, s nem voltam biztos benne, hogy nem sérült-e meg, amikor leszakítottam a hallgatót.

Perceken belül egy férfi jelent meg a tornácunkon.

- Telefonszerelő vagyok. Az utcában dolgoztam, amikor a központ jelezte, hogy valami gond van ezzel a számmal. Mi történt? — nyúlt a kezemből szorongatott hallgató után.

Elmeséltem neki.

- Ó, ezt egy-két perc alatt rendbe hozzuk.

Kinyitotta a telefonszekrényt, melyből tekercekek és huzalok kusza tömege tűnt elő, egy kicsit matatott a zsinór végével, finom csavarhúzóval megigazított valamit. Néhányszor meghúzogatta a villát, majd beleszólt a mikrofonba.

- Halló, itt Pete. A 105-ösnél minden rendben. A nővére megijesztette a kisfiút, és kirántotta a zsinórt a dobozból.

Helyére akasztotta a hallgatót, megpaskolta a fejemet, és távozott.

Míndez egy Csendes-óceánhoz közeli kisvárosban történt. Kilencéves koromban aztán átköltöztünk az ország túlsó végébe, Bostonba, s én hirtelen elvesztettem segítő anyagomat. Tudakozó számomra összenőtt azzal a régi fadobozzal, eszembe sem jutott, hogy az előszobai kisasztalon álló formás, új készülékkel próbálkozzam.

Mégis, ahogy lassan kamaszodni kezdtem, a gyermekkori távbeszélgetések emléke velem maradt; az értetlenség és elbizonytalanodás pillanataiban gyakran felidéztem azt a megnyugtatóan derűs hangot, amely bejelentkezett, ha Tudakozót kértem, és mindig megadta a helyes választ. Most már tudtam értékelni türelmét és megértő jóságát, hogy nem sajnálta arra a kisfiúra fecsérelni az idejét.

Néhány évvel később ismét nyugatra vezetett az utam: egyetemre mentem. Seattle-ben szállt le a gép, másfél órát kellett várnom a csatlakozásra, ebből körülbelül tizenöt percet nővéremmel telefonáltam, aki immár ott élt, mint boldog feleség és anya. A beszélgetés végeztével szinte gépiesen szülővárosom telefonközpontját tárcsáztam és a tudakozót kértem.

Csodák csodája, kisvártatva ismét a jól ismert cérnahang szólalt meg:

- Tudakozó! -

Nem készültem a dologra, egyszerre a saját hangomat hallottam:

- Tessék mondani, hogy írják azt, hogy javít?

Hosszú szünet következett, majd megérkezett az elérékenyült válasz:

- Gondolom, az ujja meggyógyult mostanára.

- Tehát tényleg maga az — nevettem. — Ha tudná, milyen sokat jelentett nekem annak idején!

- Ha tudná, hogy maga milyen sokat jelentett nekem annak idején! — viszonozta Tudakozó. — Nekem nem lehetett gyereke, és alig vártam a hívásait. Ugye, ostobán hangzik?

Cseppet sem hangzott ostobán, de nem mondtam neki. Inkább arról beszéltem, mennyit gondoltam rá az évek során, s megkérdeztem, felhív-



hatom-e újra, ha az első félév végén visszajövök látogatóba a nővéremhez.

- Persze! Csak kérje Sallyt!

- Akkor viszonhallásra, Sally! — köszöntem el. Furcsán hangzott, hogy Tudakozónak neve van. — Ha összefutnék egy mókussal, megmondom neki, hogy gyümölcsöt és olajos magvakat egyen.

- Okvetlenül! Remélem, előbb-utóbb eljut az Orinocóhoz is. Hát akkor minden jót!

Alig három hónap múlva ismét a seattle-i reptéren voltam. Másik hang jelentkezett:

- Tudakozó! Sallyt kértem.

- Maga a barátja?

- Igen, régi barátja vagyok.

- Sajnálom, hogy tőlem kell megtudnia. Sally az utóbbi években csak félállásban dolgozott nálunk, a betegsége miatt. Öt hete meghalt — közölte a hang. — Várjon, még ne tegye le! Nem azt mondta, hogy Villiardnak hívják?

- De igen.

- Sally üzenetet hagyott magának. Le is írta.

- Beolvasná? — kértem, de szinte előre tudtam, mi következik.

- Itt van, hallgassa: „Mondjátok meg neki, hogy szerintem még mindig létezik egy másik világ, ahol énekelni lehet. Érteni fogja.”

Megköszöntem, és letettem a kagylót. Valóban értettem Sally üzenetét.

Paul Villiard

Litánia után az ember kimegy a szőlőbe; ez természetes. Az is kimegy, aki ott se volt a litánián, és mégis úgy mondja, hogy „létánya után kimentem a szőlő-

be"; ez pedig enyhe család. De kimeenni mindenképpen kimegy. Köztudomású ugyanis, hogy gondolkodni csak a szőlőben lehet, az öreg diófa alatt, az almaszagú, pókhálós szobácskában - azaz ne kerüljessük a szót -, a pincében. A pince ugyanis csendes és homályos, a szag kellemetes, a világ messze van, és a gondok ide alig merészkednek, mert haláluk a csap csikordulása, míg más indulatok jól érzik magukat, sőt szaporodnak is.

Egyszóval, kimegy az ember. Viszi a kis fonott korsót, hogy az se epedjen szegény, viszi a tarisznyát, kenyeret, szalonnát benne és zöldpaprikát a hegyesből, mert ha már paprika, hát íze is legyen; és viszi a gondolatok palántáját, melyet öntözni kell szintén. Azért palánta.

És ballag az ember, mert mér' siesen. Vasárnap van, ugyebár, erősen délután, és a pince nem szalad el, hanem vár, komótosan, mint aki biztos a dolgában.

A levegőben nyár végi fűszeres illatok ténferegnek, a nap már a tőkék alját süti, hogy szelídüljön az alsó fürtök haragoszöld tekintete, a darazsak egy-egy érettebb szemet már körülhegedülnek, mielőtt csapra vernék.

Szél nincs, de egy ilyen augusztusi délutánon szél nem is lehetséges. Ha látható lenne, mindenki látná, hogy ott alszik a sövény mellett kezét-lábát szétvetve. Mindenki látná és nevetné, és ezért nem látható.

A kulcs a zsúptetőben tartózkodik, és az a tulajdonsága, hogy rozsdás és nagy, és nem mindig található azonnal, mert ki a fene emlékszik vissza, hogy a zsúptető melyik részébe szúrta az ember? Sötét volt már akkor, meg késő is. Ez igaz. Az asszony a tanú rá, aki csak az órára

Irodalmi melléklet

Augusztus

nézett, és nem mondott semmit...

A kulccsal tehát nem siet az ember, mert a kulcs ősrégi szerszám, és meg kell hallgatni motoszkálását a zárban, amíg nyelvére veszi a tolokát, és csattan olyat, mint egy pisztolylövés. Ez szép, és ebben emlékek vannak.

Aztán kitarul az ajtó fél karja, és úgy is marad, mert erre tévedhet valaki, aki beszél, hogy: te vagy itt Jancsi? Ámbár ki más lehetne, s akkor kellemes diskurálás kezdődik; de meg nyitva marad azért is, hogy besüssön a nap, s az árva dongó kirepülhessen, mert már szétverte a fejét az ablakon, nem találván a lyukat, ahol bejött.

A dongó tehát kizúdult a délutánba, és Jancsi, azaz közelebről a Pillés Domonkos Jancsi, a dongó után - igen - betette az ajtót! Jancsi tehát a külső világ számára nem volt ott-hon. Nem. És se szó, se beszéd, azonmód tarisznyástól ment le a pincébe. Furcsa. Aztán sercent a gyújtó, kapkodott a kis láng a gertyán, csikordult a csap, és Jancsi háromszor eresztette tele a poharat, mielőtt leült volna, és mielőtt szétvetette volna a méreg. A három pohár hűvös ital azonban egykettőre rendet teremtett az összevissza vágató gondolatok között, innét állítva a dühöseket, amonnan a szelídeket, melyek véznák voltak, és éppen csak, hogy voltak.

A tarisznyát csak ezek után kanyarintotta ki nyakából, és leülvén a kis székre, azt mondta, hogy:

- Ez nagy csúfság, ez nagy...

És újra ivott, amitől a szelíd gondolatok elenyésztek, mint

ködben a füst, míg a bosszúállók kinőttek, mint fagyos éjszakából a nyárfák. És nőttek, egyre nőttek, mintha Jancsi az élet vizével öntözte volna őket, holott rizlinggel öntözte, igaz a háromévesből, amit számításba kell venni.

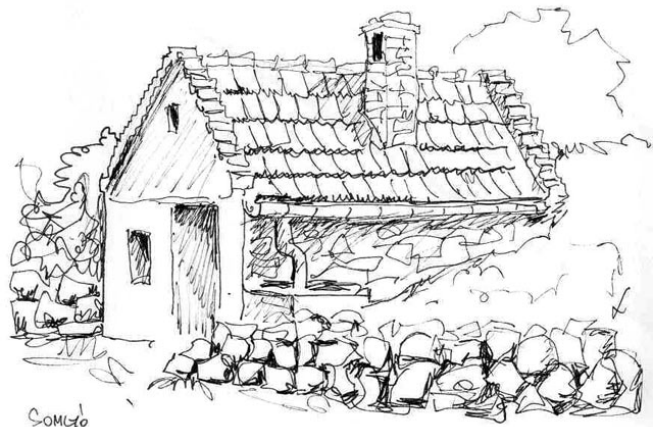
Ezenkívül Jancsinak az oldala is fáj meg a térde is. Ezt a fájdalmat egy Julcsa nevezetű tehen okozta, aki Jancsit ma reggel rúgta fel másodsor, és fűjt, és a fejét is rázta, jelezve, hogy öklel is, ha kell...

Ezt a Julcsa nevezetű tehenet pedig Jancsi Káposztás Kis Illéstől vette, aki komája volt pedig, és egy árva szóval nem említette, hogy a tehennek ilyen erkölcs volt.

- Komája a kutyának - köpött Jancsi, és tovább öntözte a nyárfákat. - Azt akarta, hogy csúfságba essek..., de megállj, Illés! Én majd visszaránglak, én aztán vissza.

Ezenközben szépen ballagott az idő. Ami volt, az elmúlt, s ami jött, csodálatos bátorságot hozott, és ijesztő terveket. Odakint már feljöttek a csillagok, és szerencsésen nem látták, hogy az ember taplót szerel egy kis bádogskatulyába, de csak a sarkába, míg a skatulya többi részében gyufaszálak vannak, melyek alkalmas időben lángra lobbanhatnak, ott, ahol kell.

Mondom, a csillagok nem láttak semmit - mert talán lepottyantak volna ijedtükben; igaz, Jancsi se látta a csillagokat.



Pedig szépen csillogtak az égen, és nézték a földet, hol elültek már a darazsak, álmosan suttoztak a fák, és a gyeplő alól előbújt a szél, és lengve fürdött a kakukkfű éjszakai illatában. Jött-ment a szél, kicsit még álmosan és tapogatózva. Nekiment az öreg falaknak, fáknak és bokroknak, és nekiment az öreg kőkeresztnek is, aki megingott, és mert száz éve állt már ott, és ennek is elérkezett az ideje, rettenetes dobanással zuhant a földre. A szél megszeppent, elloholt, és halálos csend lett egyszerre.

- Mi volt ez? - ugrott fel Jancsi, mert mintha a föld indult volna

meg. - Mi volt ez?

A bosszú nyárfái megreszkettek, Jancsi pedig kibotorkált az éjszakába. Csak a csend. Semmi. Állt egy darabig, homloka meghűsült, és amikor látni kezdett, egyszerre meglátta.

- A köröszt!

Odament, körüljárta és megtapogatta a köveket. Aztán csak állt. Nézett az égre, nézett a földre, és egyedül érezte magát nagyon. Valakihez szólni kellett volna, de mivel nem volt senki, visszament a pincébe, és az ajtót szélesre tárta, mert hátha jön valaki... De nem jött senki, csak a

csendes éjszaka folyt le a lépcsőkön, s az éjszakának most olyan illata volt, mint a régi virágoknak ott a kőkereszt párkányán.

A skatulyából ezek után kivette a taplót, feltette a gerendára, a gyertyát elfújta, és meg-megállva, botjával a földet ütögetve elballagott hazafelé.

Szép, nagy éjszaka volt! Puha békesség álmódott a tőkék között, és az őszibogár panaszos zengését a fák csúcsáról hallgatták a csillagok.

Fekete István

Megértettem, hogy kenyérnek születtem

Van aki toronynak születik, és van aki remetének,
Van aki őrlő száznak, és van aki csemegének:

Engem magnak vetett a Magvető,
És kenyérnek, annak is feketének.

Mintha csak játszani, bújtam elő
Meleg mélyedből, drága földem,
Kíváncsian, szelesen, zölden.

Babusgattak öreg barázdák,
Hízalagattak kövér májusi pászták,
Éreztem a jó napsugarak csókját,
Míg körülem pitypalatty furulyáz,
És borzas szelek játszanak fogócskát,
Így nő ki nyurgán fiú és kalász.

És éreztem, amint a fürtös száron
Az Isten ujja végigsimogat,
S rámtelt a törvény: minden búzaszálon
Csak egy kalász marad.
És itt a pecsét is a szívemen:
A Szűz Mária áldott képét
Viseli minden búzaszem.

Aztán levágtak, a szérúbe hordtak,
Verejtes nyárban csépen meghadartak,
Malomba vittek örletők,
Két kő között megtörték őket,



Azután sötét kamrába kerültem,
És megsüppedtem (puha liszt), és magamba merültem.

Aztán egy koporsószerű
Mély tekenőbe dobtak,
Két bütykös nagy tenyér belémmerült,
És nekifogtak:
És addig téptek, szaggattak, tepertek,
Öreg kovással úgy-úgy elkevertek,
Hogy sírtam, és a könnyeim cupogtak.
De addig nyüzött a két hadaró,
Míg elmúlt bennem minden savanyúság,
S nem állta görcsel rossz csomó
Tésztámnak tiszta behűsát,
S igaz kenyér törvényeként
Szinig dagadtam az edényt.

Úgy majd aztán a kemencébe raknak,
Míg porhanyó leszek és szép piros,
Meleg cipő, kívánatos.
Mert kínban kel meg a kenyér
Emberfalatnak.

Sík Sándor

Három plusz egy kérdéscsoport a házasságról

Beszélgetés Levente Péterrel



nak, érett
felnőtségre
törekvően.

**Őn is lett
társat, akivel**

**negyven éve él - a negyven év pontosan
olyan hosszú, mint a pusztai vándorlás.
Honnan merítették erőt az úton? Mi
lehet a számos válás oka?**

Az elválók maguk közé születték a gyerekeket, nem maguk köré, eltávolodtak egymástól, a szerelem feltételes szeretet-té langyosuk. Nem eszként növelték gyerekeiket, hanem két félembeként. Hiába tettek meg minden tőlük telhetőt, pedig bizonyonnyal jó és értékes nőkről és férfiakról van szó. Amikor a gyerekek kirepülnek, két elszürkült félemler marad otthon, akik nem tudnak már egy egész embert alkotni. Félreértett házassági és vallási rituálékba kapaszkodtak egész életükben, és nem transzponálták a szerelmüket a lelki-szellemi és testi egyensúlyra törekvés jegyében.

Nemrégiben egyik újságíró ezt írta a mi házasságunkról: *negyven év lubickolás a boldogságban*. Én ezt kijavítottam: *negyven év küzdelem a boldog pillanatokért*. Az előbbi a félreértett és a házasságnak nem használó, felületes megközelítés. A hosszú vándorlás alatt Mózes is csak boldog pillanatokot élt meg a megpróbáltatások közepette. De mindegyik megvolt, ami szükséges: manna, víz és talentuma a vezetéshez.

A házasság plusz egy kérdéscsoportja, amit rendszeresen fel kell tennünk magunknak: *Ki vagy Te, Uram? Kinek szeretnél látni engem, minket?* Ez a próbája a magatartáskultúrának, ezt a segédkérdést minden helyzetben felteszem. Kérdésem nemcsak a világgóság Istenéhez szól, hanem a sötétség urához is. Válaszaimmal még mindig csak éretlen felnőttként botladozom, de az érett felnőtségre törekvésemről nem mondok le; újra és újra kérdezek, az előző nap tapasztalatait felhasználva.

A mennyország és a pokol itt, a földön kezdődik. Naponta szerzünk pokoli és mennyei pillanatokot egymásnak. A Kánaán pedig párommal együtt, a születés - halál - örök élet hármában érhető el számunkra.

**Az interjú megjelent a Reformátusok Lapjában 2008-ban
Beszélgetőtárs: Bagdán Zsuzsanna**

Nem divattéma a házasság, noha fontos része az emberi életnek, sokkal több szó esik a szerelemtől.

Igen, de a szerelemtől sem úgy beszélnek, ahogyan a szerelem értéke azt megérdemli. A szerelemtől teáti szempontból beszélnek csak, ami ugyan nagyon fontos, a házasságra való felkészülésnek azonban csak az első lépcsője. A választottunkat először teáti valójában tapasztaljuk. Ha vonzó, elkezdődhet egy kapcsolat, jöhet a második, a szellemi lépcső: lehet-e vele beszélgetni is? A harmadik lépcső nélkül a kapcsolat labilis, ez a lelki kapcsolat, vagyis mennyire megbízható a társunk.

Ez a három lépcső, a *test-szellem-lélek* együtt a *párvalasztási kapcsolat alapja*. Ha sikerül a harmadik lépcsőig feljutnunk, szövetségre léphetünk, kezdehetjük a ház, az otthon, a családnak építését.

Ebben a hármasságban mit jelent a „lélek”?

A házasság igenjétől első helyre kerül a lélek. Az első lépcsőt jelenti, vagyis megfordul a hármasság idősorrendi sora a *lélek-szellem-test* hármasságban. Ennek az értelmezéséhez most tegyünk félre mindenféle vallásoskodást. Meg kellett tanulnom, hogy Isten nevét hiába ne vegyem számra, mert ezzel lezsilipelhetek valakit, és elmehet az órámról, holott fontos ismeretekre tehetne szert a magatartáskultúra szempontjából.

Az a taktikám, hogy minden szolgálat előtt elmondom magamban, amit apámtól, a puritán protestáns presbitertől tanultam: „Add, Uram, hogy ne az én szám járjon, hanem Szentlelked szóljon belőlem, hogy aki hallja, annak épülésére szolgáljon és ne rombolására.” Amikor bármilyen helyzetben megnyilvánulok, megszólalhatok ösztönlényként, észlényként vagy társas lényként.

Például ha a Kispesten lakó szerelmem édesapja megkérdezi, hogy kinek szurkolok, az őszinte válasz veszélyes, nemkívánatos következményekkel járhat. Én hátrahúzódok óvatosan, a Honvéd pályától párszáz méterre, ösztönlényem súgja a Kispest-Honvéd választ, észlényem a válasz elodázását sugallja sunyin, végül az igazat nyögöm ki: a Fradinak... Mire leendő apósom a keblére ölel, szerencsémre ő is ennek a csapatnak szurkolt. Vagyis vállaltam az esetleges hátrányo-

kat is a válaszzal; ez az érett felnőtségre törekvő, társas lényre jellemző magatartás.

A lelkem a társas lényem, konfliktushelyzetekben csökkenti döntéseim hibaszázalékát. A lelkem működése a következetességet, hűséget, a megbízhatóságot, az áhítatot, a kegyelmet, a megkegyelmezést, a megbocsátást, a sportszerűséget jelenti. Ez tehát az első, átgörgethetetlen lépcsője a házasságnak, a *lélekbeli egység* a választott, szövetséges társammal. *A második lépcső a szellemi, és harmadik a testi kapcsolat.*

A házasság szövetségkötés, amelyben nélkülözhetetlen önmagam, a társam és kettőnk *megváltoztathatatlan egyéniségének és változó személyiségének ismerete*, valamint annak a tudata, hogy a döntés egy életre szól.

A házasság példamutató lényege lehet az *egészség*. Ezzel azt az egységet tudom kifejezni, amit egy egész nő és egy egész férfi, két félemler kapcsolata alkot: egy egész emberként. A két felet a szerelem kovásza tarthatja egészben. A szerelmet örzi a házasságban érlelődő tisztelet, vagyis az egymás iránti elismerő, elfogadó, megbocsátó szeretet. Tudnunk kell rendszeresen válaszolni az alábbi kérdésekre egész életünk folyamán: *Ki vagyok én? Kinek szeretném látni magam? Ki vagy Te? Kinek szeretnék látni Téged? Kik vagyunk mi? Kiknek szeretnénk látszani mások szemében?*

Hogyan illeszkedik ebbe az „egészségbe” a gyermek?

A gyermek nem célja a házasságnak, az egy eredmény, ajándék, csak az egészségből szülehet gyerek. Két férfi például nem nemzhet gyereket, hiába dül a szerelem köztük. Csak két különböző féleségből lehet egy egészség. Az egészségből megszületett gyerekek ne a házaspár közé, hanem köré szülessenek. A gyerekek nemcsak egész nőt vagy egész férfit, hanem egész embert igényelnek, ezért a férfi-nő pár el nem engedi egymást, és a gyerekek szabadon kapaszkodhatnak hol egyikbe, hol a másikba. *Így állandóan biztonságban érezhetik magukat, mivel egy egész nőt és egy egész férfit, két félemlerből kovácsolódott egészséges emberpárt láthatnak példaképpül.* Így az agyonreklámozott másság, szingliség és az otthoni példa között majd választhat-

KITEKINTŐ

Egy képzeletbeli reality show, ahova bejutottál

„TABUK NÉLKÜL” – ez a neve annak a kezdeményezésnek, melynek hatására 12 igencsak különböző ember beköltözött egy villába, hogy részt vegyenek egy nyilvános kísérletben, s együtt töltsenek egy tabuk nélküli hetet.

Egy tabu azonban mégiscsak beférközött a nemes kezdeményezés kullisszái közé, ugyanis mindenkinek alá kellett írnia egy szerződést, hogy egy hétnél korábban nem hagyhatja el a villát, mivel a „kiüresedéstől” való félelem igen nagy úr, s a közvetítő tévétársaság számára a veszteség szó hatalmas TABUnak számít.

A nyitóesten összejött tehát 12 ember, kiknek első feladata az volt, hogy összeállítsák a hét programját. Mindenki javaslatának helyet kellett kapnia a heti tervben, s mindenkinek minden programban részt kellett vennie. A szombat esti nyitóadásból szemezgetünk most: a szót rögtön Nyerő Péter topmenzser ragadja magához: – Ebből a hétből a legtöbbet kell kihoznunk, elvárom, hogy mindenki teljes erőből beletegyje magát mindabba, ami ránk vár! Csak akkor jöhetünk ki jól ebből a közös hétből, ha mindenki 120%-ot nyújt. – Csatlakozom a felvetéshez – szólal meg tétován Lusta Lujza, a 18. életévét éppen betöltő, érettségijét elhalasztó tanuló. Legyünk rohadt lazák, s használjuk ki teljesen a jakuzzit, a medencét, a bárts a szuper kéro! – Ekkor Polit Irma javaslata következett: mivel az egész országban nagy a nélkülözés, javaslom, hogy mi is csak naponta kétszer együnk, s ne éljünk a luxus-

cikkekkkel, hogy ezzel is kimutasuk szolidaritásunkat a nehézsorsú emberekkel.

– A kajálás csökkentésében benne vagyok, ám azért a jófajta borocskákat, pálinkácskákat ne vessük meg! Ezzel a médián keresztül is sokat tehetnénk a hungarikumok jó reklámjáért – kampányolt Nagy Ivó hangosan. – Az éj, csupa kéj, s hamar így összejöttünk, akkor javaslom, hogy próbáljunk ki minden jót: a testem minden este másnak adom, sőt, akár másoknak is egyszerre – lihegte egy hölgy, kinek névtábláján csak ennyi állt: Szexella.

– Könyörgöm, legalább a reggelet szenteljük az Úrnak, s kezdjük bűnbánó áhítattal a napot! – válaszolt az előző felvetésre Kegyes Elek –, hogy ne jussunk Sodoma és Gomorra sorsára!

– Jó ötlet, ám minden reggel más vallási rendtartás szerint legyen az istentisztelet. Ragaszkodom a reinkarnációs liturgiához is, s igazán szólva jó lenne összevonni egy ősmagyar buddhista szertartásba az alternatív áhítatos formákat! – követelte Spirit Borbála.

A nyitó adásban szóhoz jutott még a többi villalako is: Karcsi bácsi a 70+ nyugdíjasok képviselőjében, Csóró László hajléktalan, Kotlós Edina nagycsaládos anyuka, Szakértő Pál, az Értelmiségi Tömörülés szóvivője, valamint Lakatos Teca, a legnagyobb hazai kisebbség reménysége is.

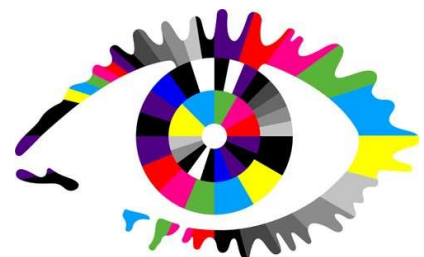
Egy hét együtt, tabuk nélkül. Milyen lenne ez egy ilyen színes közegben? Milyen lenne, ha én – az olvasó, a kívülálló – is ott lennék 11 tölem különböző értékeket valló s élő embertársam között, egy légtérben összezárva tabuk nélkül? Földünkön jelen pillanatban egy légtérben vagyunk több milliárd olyan emberrel, akik élnek, de teljesen más elképzelésekkel, mint mi. A televízió, az interneten s az utazásokon keresztül olyan néző-

pontokhoz, tapasztalatokhoz jutunk, amelyek megkérdőjelezhetik vagy támogathatják a sajátunkat. Mások tabuit látva nevetünk, de mások is nevetnek, amikor a mi tabuinkat látják. A tabuk sorozatos megdőlése korunkban egyszerre felemelő és félelmetes. A tabuk mögött mindig ott rejtőzködik a félelem. Amikor azonban eltűnik egy tabu, a félelem új formát keres magának.

Igazában nekünk nem is a tabukkal van dolgunk, hanem a bátorsággal, az életet élni akarással. Hiszen az odaadás, „a teljes szeretet az, ami kiúzi a félelmet”. Figyeljünk arra, hogy van választásunk, s ha az Életet választjuk, akkor egyre inkább gyengülni kezd a félelem! Ha a tabukkal harcolunk, akkor a félelemre figyelünk, s azt konzerváljuk. Ennek eredménye pedig egy új, más formájú tabu. Ha a tabura nézve élünk, akkor is a félelemre figyelünk.

A tabu önmagában nem rossz, hiszen megvédhet akkor, amikor még nem vagyunk felkészülve a szembenézésre, a felvállalásra. Ám minden tabu sorsa az, hogy megdőljön mint tabu, amint a mi elhívásunk is az, hogy növekedjünk a szeretetben, mely lehetővé teszi a legkülönbözőbb tabuk s a mögöttes félelmek feloldódását. Ebben a folyamatban megerősödve a Villában is bátran, szeretettelelve tölthetnénk el egy hetet úgy, hogy az áldásunkra lenne, s mi is mások számára áldások lehetnénk, csakúgy, mint a Föld nevű bolygó bármelyik zugában.

Nagy László



Egy csepp közélet

Szánalmas bohócok

Magyar Nemzet - Ugró Miklós



Egy tüntetés résztvevői már eleve különlegesen, gyakorta extrém módon viselkednek. Ugyanis normális hét-köznapokon még a megrögzött tüntetők sem szoktak transzparenszeket lóbálni, öklöt rázni, kórusban fütyögni, pfujolni, káromkodni vagy éppen érdemtelen személyeket éltetni.

Ezért a megszokottól elütő viselkedés, a különleges eszközök használata önmagában nem minősíti a tüntetést, nem befolyásolja az indulatok jogosságát, a követelések érvényességét. Egy bohóc-tüntetésre sem lehet eleve azt mondani, hogy komolytalan vagy nevetséges, sőt a rendkívüli rekvizitumok még nyomatékossabbá is tehetik a demonstrálók igazát. Ám a két lemondott rendvédelmi "érdekvédő" által kezdeményezett és négy szakszervezeti konföderáció támogatásával lefolytatott tegnapi, bohócforradalomnak titulált tüntetés-sorozat egyáltalán nem volt sem derűs, sem drámai, egyszerűen csak szánalmas, hiába próbált jópofának mutatkozni. Nem csak azért, mert az egész nagy nekiveselkedés a hajdani BIT akcióira emlékeztetett, azokra az időkre, amikor még Schmuck Andor és Kiss Péter testesítette meg a magyarországi baloldal jövőjét.

Sokkal inkább siralmas és visszataszító volt az a lelki motiváció, ami miatt ezt az egész felhajtást rendezték: hogy állítólag megsértette őket a miniszterelnök, mert lebohócozta a jeles társaságot. Minden tiszteletünk, odaadásunk, együttérzésünk a mimóza széplelkeké, de sajnós a dolog fordítva esett valójában. A derék szakszervezeti vezérek sértették meg a miniszterelnököt, mert a tárgyalási forduló végén arra kérték, hogy a bent elhangzottakat személyesen is mondja el a kapu előtt várakozó, felheccelt demonstrálóknak - akik közül egyik-másik a korábbi megmozdulásokon egyáltalán nem viselkedett kultúrember módjára -, illetlen és komolytalan eljárás. Akkor minek küldték a szakszervezeti képviselőt, ha az ő szava mit sem ér, minek tárgyalja-

nak vele, ha a tagság úgysem hallgat a küldöttére? Vegyük már komolyan egymást! - kérte a miniszterelnök, amely óhaját fordították úgy le, hogy bohócoknak tartja őket.

Ha így vélik, hát lelkük rajta, mindenestre az ilyen erőltetett és kiagyalt megnyilvánulások az egész megmozdulás hitelességét kétségessé teszik. Sz ez esetben a hitelesség nem arra vonatkozik, hogy jár-e és jogszerű-e a korengedményes nyugdíj, hanem azt, hogy valóban tisztán érdekvédelmi, nem pedig politikai célok, szándékok, indulatok munkálkodnak bennük, amikor nem védelmezik, hanem olykor-olykor bizony felborítják a rendet, amelynek megóvására egyébként fel esküdtek. Hiszen a szocialista kormányok idején oly békésen túrték, megértően fogadták úgynevezett szerzett jogaik megnyirbálását, de még a leg-
elemibb munkafeltételeik tönkretételét is, hogy már-már azt hittük: a rendvédelmi oly megszállottjai saját hivatásuknak, hogy az érdekeikkel nem is törődnek, csak a vállalt feladataikra koncentrálnak. Ehhez képest ma a társadalom igazságérzetét erősen irritáló kiváltságaik érdekében kifejezetten politikai követelésekkel lépnek föl, sőt odáig arcátlanodnak, hogy önmagukat a hatalom valódi, legitim birtokosával, a magyar néppel azonosítsák.

(Természetesen ugyanolyan szerves, azonos értékű részei a népnek, mint a miniszterek, az újságírók vagy a közmunkások, de hogy a rendvédelmiük jelenítenék meg a magyar népet, az még egy szakszervezeti vezető szájából is ostobaság.)

Így végeredményben a bohócmetafora nem megemelte, nem átérezhetőbbé, szerethetőbbé tette a részt vevő rendvédelmiük és támogatóik demonstrációját, hanem primitív bohóckodássá silányította. Az érdekvédelem még akkor is, ha esetenként túlzott, megalapozatlan igényekkel lép is fel, ennél fontosabb, nagyobb tiszteletre méltó ügy.

A Borda család konyhájából

Felhő szelet

Hozzávalók 12 főre a tésztához:

25 dkg liszt
10 dkg porcukor
1 tojás
1 tojássárgája
1 ek rum
1 kk szódobikarbóna
5 dkg margarin
1 ek méz

Krémhez:

1 l tej
2 ek liszt
2 cs vaníliás pudingpor
3 tojássárgája
20 dkg margarin
15 dkg cukor
2 cs vaníliás cukor
fél l lehűtött Hulala tejszín



Elkészítés:

A tészta hozzávalóit gyors mozdulatokkal összedolgozzuk, két részre osztjuk, vékonyra kinyújtjuk, majd lisztezett tepszi hátán két lapot sütünk belőle. (A tepszi mérete: 36 x 25 cm) Rövid ideig, kb 3-4 percig, és kb. 200 fokon sütjük. A felső lapot előre felkockázzuk.

A krémhez, először a lisztet a pudingporral összekeverjük, hozzáadjuk a tojássárgát, és apránként öntjük hozzá a tejet, vigyázva, hogy ne legyen csomós. Ezután tűzön sűrűre főzzük, majd kihűtjük.

Amíg hűl a krémünk, a margarint habosra keverjük a cukorral és a vaníliás cukorral. Ha kihűlt a pudingos krémünk, összekeverjük a cukros margarinnal. Az előre lehűtött Hulala tejszínt kemény habbá verjük.

Ha ezekkel elkészültünk, az alsó tésztalapot kicsi rummal meglocsoljuk (ez el is maradhat), majd rákenjük a sárga krémet, erre a kemény Hulala habot. (A krémetet szépen, formásan simítsuk el.) Az előre felkockázott tésztalapokat rátesszük a tetejére és porcukorral meghintjük. Hűtőben legalább egy éjszakát állni hagyjuk.

Kamaszvonal

Kísértés

Nem könnyű arra a kérdésre válaszolni, hová meneküljenek a jóra elszánt fiatalok - a keresztények és a vallási téren tájékozatlanok is -, akikben még az egészséges erkölcsi „öszön” uralkodik. Mivé rombolódik a tiszta élet eszménye bennük, ha lépten-nyomon ugyanazokban a lelki kudarcokban találják magukat? Ami pedig a legrosszabb, hogy ezzel az Egyház hagyományos elvei kérdőjeleződnek meg.

Árpi: Semmi különösebb, csak megijtem az osztálykirándulásról.

András atya: Ja, emlékszem, mondtad, hogy a Mecsekbe mentek. Szép helyeken jártatok, jól sikerült?

Árpi: A busz szép helyekre vitt minket, de nagyon rosszul éreztem magam, rajtam kívül meg majdnem mindenki nagyon jól.

András atya: Na, ki bántott?

Árpi: A lelkiismeretem bántott, atyám.

András atya: Hogyhogy, ha jól emlékszem, éppen az indulásotok előtt beszélgettünk, s te ígérted, ha bementek egy-egy templomba, az ott eltöltött néhány percet megfelelően akarod átélni.

Árpi: Igen, mert előtte atya beszélt a sok betóduló turistáról, akik nem érzik a hely szellemét, és ezzel nagyon sokat veszítenek. Hát nekem sem sok alkalmam volt ezt átélni. A többiek olyan faragatlanul szórakoztak minden szobron meg jelképen,

amin éppen megakadt a szemük, hogy képtelenség volt egy kicsit elvonulni tőlük, de akadt ennél rosszabb is.

András atya: Gondolom, a szabadidő.

Árpi: Persze. Este két órát sétálhattunk a városban, amit a többség arra használt fel, hogy rendesen betintázzon, ahol tud, aztán így jöttek vissza a szállásra.

András atya: A tanárokat mit szólt?

Árpi: Szerintem a két kísérő tanár sem volt sokkal jobb állapotban, mert este fél tízkor már borzasztóan álmosnak tündek. Kiadtak néhány vezényszót, hogy fürdés, aztán lefekvés, és elvonultak. Erre tízen-tizenketten kitalálták, hogy jó, fűrődjünk egy helyen, be is tódultak mind a fiú szakaszba, én meg egy másik normálisabb sráccal ott toporogtam majdnem éjfélig, amíg mindenki végzett, mert nem siettek túlzottan.

András atya: El tudom képzelni, nem irigyellek.

Árpi: Tudja, atyám, az a legszörnyűbb, hogy borzasztóan kísértett, hogy ott legyek köztük, ráadásul két lány rám is szállt, hogy egész évben erre vártak, menjek már, ne rontsam el a többiek örömét, úgyhogy tényleg csak a lelkiismeretem tartott vissza, aminek még igazán örülni sem voltam képes, csak tudtam, hogy így helyes.

András atya: A kísértés valóban ilyen, nem engedi, hogy az ember számolhasson a következményekkel, hogy utána mi lesz az önbizalmunkkal, hogyan éljük át a kudarcainkat, vagy mivel kompromittáló-

dunk - esetleg egy életre.

Árpi: Ó, hát a többiek kitűnően veszik ezeket az akadályokat, még büszkéek is a kalandjaikra, négy személyes szobákban aludtunk, két fiú egész éjjel elő sem került. Ja, és egy-két társamról tudom, hogy rendszeresen templomba is jár. Őket sem láttam különösebben összerokadni a nagy belső örlődéstől.

András atya: Ez is igaz. Több, lát-szólag vallásos fiatal úgy esik szét darabjaira a szemünk láttára, hogy meg van róla győződve, hogy így jó az élete. Aztán ha nem tudja összeszedni magát, kipottyan közülünk is.

Árpi: A kipottyanok közt azért most éppen van egy külföldi ösztöndíjas is. Nem mindenki esik szét.

András atya: Tudom, kire gondolsz. Kiválóan tanul, de a társasága egy elszigetelt, bezárt kis kör. Mi értelme ennek? A te osztálytársaid között is biztos van néhány jobb tanuló és... tessék!

Árpi: Atya, nagyon megvisel, hogy a többi fiatal között mi, hívók úgy élünk, mint valami csodabogarak.

András atya: Mint a csillagok a mindenségben - ahogyan Szent Pál írja a filippieknek. Nem tud tőlünk fényben úszni a világ, de tájékozási pontnak meg kell maradnunk, és ezt bizony megszenvedjük.

Árpi: Méghozzá éppen akkor, amikor jól kellene éreznünk magunkat.

András atya: Bird ki a szünetig, jön a táborozás, mentek Madridba, ezek olyan programok, ahol egymás között lesztek.

Pajor András



NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA

8800 Nagykanizsa, Ady út 15. Tel.: 06-93/313-849; 06-30/508-5542;

E-mail: szentjosefplebania@hotmail.com; Honlap: www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10, du. 16-18 óra között.